

25 Σεπτεμβρίου, 1996

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 934/93)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Δεδικασμένο — Η παράγραφος 5 του Άρθρου 146 και η ερμηνεία της — Η περίπτωση νέας έρευνας και λήψεως υπόψη νέων στοιχείων — Δεν παραβιάστηκε το δεδικασμένο ακυρωτικής απόφασης στην κριθείσα περίπτωση.

5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Έννοια του καταλληλότερου υποψηφίου υπό το Άρθρο 34(9) του Ν.1/90 — Θεωρία και νομολογία — Δεν μπορεί να είναι ο καταλληλότερος προς προαγωγή υπάλληλος που δύναται να υπηρετήσει πραγματικά στη νέα του θέση μόνο για 17 ημέρες.

10

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Δεν είναι επιτρεπτό το αυτό προσόν να μετρά τόσο ως απαιτούμενο όσο και ως πλεονέκτημα — Περιστάσεις παραβίασης της αρχής στην κριθείσα περίπτωση.

Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών σε Πρώτους Τελωνειακούς Λειτουργούς.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

20

1. Σύμφωνα με το Άρθρο 146(5) του Συντάγματος η διοίκηση υποχρεούται σε πλήρη και ενεργό συμμόρφωση προς τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδίδονται κατά την άσκηση της προβλεπομένης από το Άρθρο 146 δικαιοδοσίας του.

5 Οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόσο αυτές που απαγγέλουν την ακύρωση μιας διοικητικής πράξης όσο και αυτές που απορρίπτουν μια προσφυγή, έχουν δύναμη δεδικασμένου. Η ακυρωτική απόφαση ισχύει έναντι πάντων. Η απορριπτική ισχύει έναντι του αιτούντος.

10 Η ύπαρξη δεδικασμένου κρίνεται κυρίως από το διατακτικό της απόφασης. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου κάθε ζήτημα που έχει κριθεί από το Δικαστήριο και κάθε εύρημά του είναι δεσμευτικό για τη διοίκηση η οποία δεν είναι πλέον ελεύθερη να έχει αντίθετη άποψη.

15 Η Διοίκηση εμποδίζεται από το να εκδώσει νέα πράξη με το ίδιο περιεχόμενο με την ακυρωθείσα ή να προβεί σε διαφορετική εκτίμηση των γεγονότων πάνω στα οποία βασίστηκαν τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου, εκτός αν η νέα πράξη εκδίδεται μετά από νέα έρευνα της υπόθεσης και εκτίμηση στοιχείων που δεν είχαν ληφθεί υπόψη στην αρχική πράξη που ακυρώθηκε.

20 Ενόψει των πιο πάνω το δικαστήριο έκρινε ότι η Ε.Δ.Υ. δεν προέβη σε καμία παραβίαση του δεδικασμένου από την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, αφού κατά τη νέα διαδικασία που έλαβε χώρα στις 24/9/1993 η Ε.Δ.Υ. προέβη σε νέα έρευνα και έλαβε υπόψη της νέα πραγματικά γεγονότα και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την αρχική απόφασή της η οποία ακυρώθηκε.

25 2. Το Δικαστήριο προχώρησε να εξετάσει κατά πόσο οι 17 ημέρες που το ενδιαφερόμενο μέρος είχε στη διάθεσή του για να εργασθεί στο Τμήμα Τελωνείων μετά την προαγωγή του στη θέση Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού τον καθιστούσαν τον “καταλληλότερο υποψήφιο” για προαγωγή όπως προβλέπει το Άρθρο 34(9) του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου Αρ. 1/90. Το δικαστήριο δε συμφώνησε με τη θέση αυτή.

35 Υιοθετήθηκαν όσα αναφέρθηκαν στην απόφαση **Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 1700 στις σελίδες 1708 έως 1711.

40 Για το ίδιο θέμα έχει αποφανθεί ο δικαστής κ. Γ. Κωνσταντινίδης εκδίδοντας την απόφαση του στην υπόθεση **Παπασταύρου ν. Δημοκρατίας**.

Εστω και αν το ενδιαφερόμενο μέρος υπηρέτησε 17 ημέρες μετά την προαγωγή του και πριν την αφυπηρέτησή του αυτό δεν τον κα-

θιστούσε τον καταλληλότερο υποψήφιο για προαγωγή, όπως η Ε.Δ.Υ. κατέληξε.

Η επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους για προαγωγή και ο οποίος είχε μόνο 17 ημέρες για να υπηρετήσει πριν την αφυπηρέτησή του, ως του καταλληλότερου υποψήφιου δεν εξυπηρετούσε πρώτιστα το συμφέρον της δημόσιας υπηρεσίας. 5

3. Η υπηρεσία των ενδιαφερομένων μερών τέλος δεν μπορούσε να μετρήσει και ως βασικό και ως επιπρόσθετο προσόν. Η μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία των ενδιαφερομένων μερών (όπως φαίνεται από τη σελίδα 13 του Παραρτήματος 9 της ένστασης της Ε.Δ.Υ.) λήφθηκε υπόψη από την Επιτροπή για να ικανοποιήσει τη Σημείωση των Σχεδίων Υπηρεσίας και να θεωρηθεί ότι κατέχουν τα απαραίτητα προσόντα για προαγωγή στη θέση του Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού. Η ίδια μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη από την Ε.Δ.Υ. και σαν επιπρόσθετο προσόν. 10 15

Η προσφυγή επιτυγχάνει με £250 έξοδα. 20

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Δημοκρατία ν. Πανταζή (1991) 3 Α.Α.Δ. 47,* 25
- Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 1700,*
- Παπασταύρου ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1620,*
- Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1381.* 30

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία προάχθηκαν στη μόνιμη θέση Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού τα ενδιαφερόμενα μέρη αντί του Αιτητή. 35

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Αιτητή.

Α. Κουρσουμπά, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση. 40

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής με την παρούσα προσφυγή ζητά από το Δικαστήριο την πιο κάτω θεραπεία:-

5 “1. Δήλωση του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ’
ων η αίτηση η οποία δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερί-
δα της Δημοκρατίας την 12 Νοεμβρίου, 1993 με την οποία
προάχθηκαν στη μόνιμη θέση Πρώτου Τελωνειακού Λει-
τουργού (Τακτικός Προϋπολογισμός), Τμήμα Τελωνείων,
10 αναδρομικά από την 15 Νοεμβρίου, 1991 μέχρι την αφυπη-
ρέτησή τους, τα ενδιαφερόμενα μέρη Σπύρος Στέφου και
Λοΐζος Κωνσταντίνου κατά προτίμηση και/ή αντί του αιτη-
τή είναι άκυρη, παράνομη και χωρίς κανένα νομικό αποτέ-
λεσμα.”

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφασή του στην *Μιλτιάδους ν.
Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1700, ακύρωσε την απόφαση της
Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (που στη συνέχεια θ’ αναφέρεται
σαν Ε.Δ.Υ.) με ημερομηνία 4/11/1991 σ’ ό,τι αφορά την από
20 15/11/91 προαγωγή των Λοΐζου Κωνσταντίνου και Σπύρου Στέ-
φου στη μόνιμη (Τακτ. Προϋπ.) θέση Πρώτου Τελωνειακού Λει-
τουργού, Τμήμα Τελωνείων.

Επειδή ο ένας από τους ακυρωτικούς λόγους της απόφασης της
Επιτροπής αφορούσε το κατά πόσο το ενδιαφερόμενο μέρος,
25 Λοΐζος Κωνσταντίνου, μπορούσε να θεωρηθεί ως κατάλληλος
υποψήφιος για προαγωγή, ενόψει του ότι βρισκόταν, όπως απο-
φάνθηκε το Ανώτατο Δικαστήριο με προαφυπηρετική άδεια κατά
την ημερομηνία της προαγωγής του, ο Διευθυντής του Τμήματος
Τελωνείων με επιστολή του με Αρ. Φακ. Π. 456/Π και ημερομηνία
30 22/7/1993, έδωσε στην Επιτροπή περισσότερα στοιχεία σχετικά με
τις άδειες που πήρε ο Κωνσταντίνου κατά τη διάρκεια του 1991
καθώς και την προαφυπηρετική του άδεια.

35 Το Γραφείο της Ε.Δ.Υ. με επιστολή του με Αρ. 1160/91 και ημε-
ρομηνία 29/7/1993, με βάση τα στοιχεία που περιέχονται στην πιο
πάνω επιστολή του Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων, ζήτησε από
το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας να γνωματεύσει σχετικά με
την καταλληλότητα για προαγωγή ενός υπαλλήλου που βρίσκεται
40 με προαφυπηρετική άδεια, τόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση, όσο
και γενικά.

Η Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας με επιστολή της με στοι-
χεία Γ.Ε.50(Γ)/1990/Ν.20/12, Γ.Ε., Αρ. Προσφυγής 1160/91 και ημε-
ρομηνία 3/8/1993, πληροφόρησε την Επιτροπή ότι δεν κρίνεται

σκόπιμο να εφεσιβληθεί η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου και τη συμβούλευσε να προχωρήσει στην επανεξέταση του θέματος με βάση τα πραγματικά στοιχεία, όπως εκτέθηκαν στην επιστολή του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων με ημερομηνία 22/7/1993.

5

Η Ε.Δ.Υ., στη συνεδρίασή της με ημερομηνία 19/8/1993 (θέμα Β.(2)(3) των πρακτικών), έχοντας υποχρέωση να επαναφέρει τα πράγματα στην κατάσταση που ίσχυε πριν από την απόφαση της που ακυρώθηκε, αποφάσισε να ειδοποιηθούν τα ενδιαφερόμενα μέρη Λοΐζος Κωνσταντίνου και Σπύρος Στέφου ότι θεωρείται ότι κατείχαν τη θέση Ανώτερου Τελώνη, Τμήμα Τελωνείων, από 15/11/1991 μέχρι την ημερομηνία αφυπηρέτησής τους από τη Δημόσια Υπηρεσία.

10

Περαιτέρω, η Επιτροπή αποφάσισε να προβεί σε επανεξέταση του θέματος με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο το συντομότερο δυνατό.

15

Ο δικηγόρος Άντης Τριανταφυλλίδης με επιστολή του ημερομηνίας 25/8/1993, αναφέρθηκε, από μέρους του πελάτη του Μιλτιάδη Μιλτιάδου, στην επιστολή του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων ημερομηνίας 22/7/1993 και ισχυρίστηκε ότι τα στοιχεία που περιέχονται στην εν λόγω επιστολή σε σχέση με την άδεια του Κωνσταντίνου δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και παρέθεσε άλλα στοιχεία, ζητώντας από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας να επανεξετάσει το θέμα.

20

25

Το Γραφείο της Ε.Δ.Υ. με επιστολή του με Αρ. Φακ. 1160/91 και ημερομηνία 23/9/1993, διαβίβασε στο Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων αντίγραφο της πιο πάνω επιστολής του δικηγόρου και ζήτησε τις απόψεις του επί του περιεχομένου της.

30

Ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων με επιστολή του με Αρ. Φακ. Π.456/Π και ημερομηνία 24/9/1993 εξέθεσε τις απόψεις του σχετικά με το περιεχόμενο της επιστολής του δικηγόρου.

35

Η Ε.Δ.Υ., στη συνεδρίασή της με ημερομηνία 24/9/1993 (θέμα Β.(1)(3) των πρακτικών), προέβη στην επανεξέταση του θέματος της πλήρωσης των δύο κενών θέσεων Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού, Τμήμα Τελωνείων, με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο λήψης της ακυρωθείσας απόφασης. Κατ' αρχάς η Επιτροπή, ενόψει του ότι η επανεξέταση θα γινόταν από την Επιτροπή με νέα σύνθεση, αποφάσισε να αγνοή-

40

σει τις κρίσεις της Επιτροπής με την παλαιά σύνθεση, σ' ό,τι αφορά την απόδοση των υποψηφίων κατά την προφορική εξέταση.

- 5 Ακολούθως η Επιτροπή ασχολήθηκε με το θέμα της καταλληλότητας του υποψήφιου Λοΐζου Κωνσταντίνου και αφού έλαβε υπόψη όλα τα ενωπίον της στοιχεία έκρινε ότι ο υπάλληλος είχε κατά τον ουσιώδη χρόνο τα χρονικά περιθώρια να ασκήσει τα καθήκοντα της θέσης και τον θεώρησε ως κατάλληλο για προαγωγή.
- 10 Η Επιτροπή ασχολήθηκε επίσης με το θέμα της κατοχής από τους υποψηφίους των απαιτούμενων προσόντων καθώς και του επιπρόσθετου προσόντος και στη συνέχεια προσήλθε στη συνεδρίαση ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων, κ. Θάνος Μιχαήλ, ο οποίος αφού ενημερώθηκε για τις αποφάσεις της Επιτροπής,
- 15 κλήθηκε να υποβάλει νέα σύσταση με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, αγνοώντας την κρίση του για την απόδοση των υποψηφίων στην προφορική εξέταση. Ο Διευθυντής σύστησε τους Λοΐζο Κωνσταντίνου και Σπύρο Στέφου και αφού αποχώρησε από τη συνεδρίαση η Επιτροπή
- 20 ασχολήθηκε με την αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων.

- Η Επιτροπή, αφού έλαβε δεόντως υπόψη τις εκθέσεις της Συμβουλευτικής Επιτροπής, το περιεχόμενο όλων των αιτήσεων που υποβλήθηκαν, το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των
- 25 Φακέλων των Ετήσιων Υπηρεσιακών Εκθέσεων των υποψηφίων, που ήταν όλοι δημόσιοι υπάλληλοι, τα προσόντα, την αρχαιότητα καθώς και τις συστάσεις του Διευθυντή, έκρινε ομόφωνα ότι ο Σπύρος Στέφου, ήταν ο καταλληλότερος για προαγωγή στη μια από τις δύο θέσεις Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού. Όσον αφορά
- 30 τη δεύτερη θέση, η Επιτροπή επέλεξε, κατά πλειοψηφία (διαφωνούντος του κ. Καραγιώργη) για προαγωγή τον Λοΐζο Κωνσταντίνου. Ο κ. Καραγιώργης έκρινε ως τον πιο κατάλληλο για τη θέση το Μιλτιάδη Μιλτιάδου.

- 35 Συνοπτικά, η Επιτροπή αποφάσισε να προαγάγει τους Λοΐζο Κωνσταντίνου και Σπύρο Στέφου στη μόνιμη (Τακτ. Προϋπ.) θέση Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού, Τμήμα Τελωνείων, αναδρομικά από 15/11/1991, δηλαδή την ίδια ημερομηνία από την οποία είχε γίνει η αρχική προαγωγή τους στη θέση που ακυρώθηκε αργότερα
- 40 από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Οι πιο πάνω προαγωγές δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας με ημερομηνία 12/11/1993 και Αρ. Γνωστοποίησης 3551.

Το βασικό επιχείρημα του αιτητή όπως ο ίδιος αναφέρει στη γραπτή του αγόρευση είναι ότι οι 17 ημέρες που το ενδιαφερόμενο μέρος Κωνσταντίνου είχε στη διάθεσή του για να εργασθεί στο Τμήμα Τελωνείων σε περίπτωση προαγωγής του στη θέση Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού δεν μπορούσαν να τον καταστήσουν τον "καταλληλότερο υποψήφιο" για προαγωγή όπως προβλέπει το άρθρο 34(9) του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου. Επίσης ότι η παράλειψη της Ε.Δ.Υ. να εξετάσει κατά πόσο ο Κωνσταντίνου ήταν ο καταλληλότερος για διορισμό ή προαγωγή λαμβανομένου υπόψη του πολύ σύντομου χρονικού διαστήματος για το οποίο θα μπορούσε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στη Δημόσια Υπηρεσία οδηγεί σε ακύρωση την επίδικη απόφαση.

Το επόμενο επιχείρημα σύμφωνα πάντοτε με τους ισχυρισμούς του αιτητή είναι ότι από τη στιγμή που το Ανώτατο Δικαστήριο έχει προβεί στο εύρημα ότι "Ο Κωνσταντίνου δεν μπορεί να λεχθεί ότι είναι ο καταλληλότερος υποψήφιος ούτε καν κατάλληλος υποψήφιος για την πλήρωση της εν λόγω θέσης, ενόψει της απαγόρευσης που υφίσταται στην από μέρους του εκτέλεση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στη θέση αυτή για οποιοδήποτε χρονικό διάστημα πριν την αφυπηρέτησή του" η Ε.Δ.Υ. με βάση την αρχή του δεδουλευμένου ήταν δεσμευμένη να ακολουθήσει το εύρημα αυτό.

Θ' ασχοληθώ πρώτα με τον πιο πάνω ισχυρισμό που αναφέρεται στην αρχή του δεδουλευμένου.

Σύμφωνα με το άρθρο 146(5) του Συντάγματος η διοίκηση υποχρεούται σε πλήρη και ενεργό συμμόρφωση προς τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδίδονται κατά την άσκηση της προβλεπόμενης από το Άρθρο 146 δικαιοδοσίας του.

Το άρθρο 146(5) έχει ως πιο κάτω:-

"Η κατά την τετάρτην παράγραφον του παρόντος άρθρου απόφασις δεσμεύει παν δικαστήριον, όργανον ή αρχήν εν τη Δημοκρατία, και τα περί ων πρόκειται όργανα, αρχαί ή πρόσωπα υποχρεούνται εις ενεργόν συμμόρφωσιν προς ταύτην."

Οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόσο αυτές που απαγγέλουν την ακύρωση μιας διοικητικής πράξης όσο και αυτές που απορρίπτουν μια προσφυγή, έχουν δύναμη δεδουλευμένου. Η ακυρωτική απόφαση ισχύει έναντι πάντων. Η απορριπτική ισχύει έναντι του αιτούντος.

5 Η ύπαρξη δεδουλευμένου κρίνεται κυρίως από το διατακτικό της απόφασης. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου κάθε ζήτημα που έχει κριθεί από το Δικαστήριο και κάθε εύρημά του είναι δεσμευτικό για τη διοίκηση η οποία δεν είναι πλέον ελεύθερη να έχει αντίθετη άποψη.

10 Η Διοίκηση εμποδίζεται από το να εκδώσει νέα πράξη με το ίδιο περιεχόμενο με την ακυρωθείσα ή να προβεί σε διαφορετική εκτίμηση των γεγονότων πάνω στα οποία βασίστηκαν τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου, εκτός αν η νέα πράξη εκδίδεται μετά από νέα έρευνα της υπόθεσης και εκτίμηση στοιχείων που δεν είχαν ληφθεί υπόψη στην αρχική πράξη που ακυρώθηκε.

15 Στην απόφαση στην *Δημοκρατία v. Θεόδουλου Πανταζή* (1991) 3 Α.Α.Δ. σελίδα 47, ο Δικαστής κ. Δ. Στυλιανίδης εκδίδοντας την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφέρει τα εξής στις σελίδες 51, 52:-

20 “Η απόφαση του Δικαστηρίου, με βάση το Άρθρο 146 του Συντάγματος, δεσμεύει όλες τις αρχές της Δημοκρατίας. Η συμμόρφωση της Επιτροπής σε ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου είναι επιβεβλημένη. Καθήκον της Επιτροπής είναι να επανεξετάσει το ζήτημα της προαγωγής με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς της ημέρας της απόφασης που ακυρώθηκε και να εκδώσει νέα.

25

30 Κατά την επανεξέταση, η Διοίκηση δεσμεύεται από τα πορίσματα στα οποία βασίστηκε η ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου. Η Διοίκηση εμποδίζεται από του να προβεί σε διαφορετική εκτίμηση των γεγονότων από πόρισμα του Δικαστηρίου, με βάση το οποίο ακυρώθηκε η προηγούμενη πράξη, εκτός εάν προβεί σε νέα έρευνα και/ή υπάρξουν νέα γεγονότα που να δικαιολογούν επανεκτίμηση. (Βλ. *Georghios Haris v. The Republic of Cyprus* (1989) 3 C.L.R. 147).

35

40 Η ακυρωτική απόφαση δεν εμποδίζει την έκδοση ταυτόσημης πράξης, εφόσον η έκδοση γίνεται με επανάληψη της διαδικασίας, ύστερα από νέα έρευνα της υπόθεσης και εκτίμηση των στοιχείων ή/και στοιχείων που δεν είχαν ληφθεί υπόψη στην αρχική πράξη που ακυρώθηκε. Η δικαστική απόφαση αφήνει, κατά τα άλλα, τη Διοίκηση αδέσμευτη αναφορικά με τα πορίσματά της.”

Ο καθηγητής Π.Δ. Δαγτόγλου στο σύγγραμμα του “Διοικητικό

Δικονομικό Δίκαιο” (δεύτερη έκδοση) στη σελίδα 592, παράγραφος 822, αναφέρει τα εξής:-

“Πράγματι, κατά την νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η διοίκηση δεν κωλύεται, ύστερα από την ακυρωτική απόφαση, να επανεξετάσει την όλη υπόθεση από πραγματική και νομική άποψη και να μεταβάλει την πραγματική βάση της υποθέσεως ή τους εφαρμοστέους σ’ αυτήν κανόνες, εφόσον η νέα πράξη στηριχθεί σε ερμηνεία διατάξεων ή εκτίμηση πραγματικών περιστατικών για τα οποία δεν έγινε έρευνα και κρίση στη δίκη που οδήγησε στην ακυρωτική απόφαση.”

Επίσης, για το ίδιο θέμα στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959 στη σελίδα 281 διαβάζουμε τα πιο κάτω:-

“Η έκδοσις ομοίας κατά περιεχόμενον πράξεως συνιστά βεβαίως παράβασις του εκ της αποφάσεως του Σ. Ε. δεδικασμένου. Η ακυρωτική απόφασις του Σ. Ε. όμως δεν αποτελεί δεδικασμένον, κωλύον την έκδοσιν ταυτοσήμου πράξεως, εφ’ όσον, η έκδοσις αυτή γίνεται μετ’ επανάληψιν της διαδικασίας, μετά νέαν έρευναν της υποθέσεως και μετ’ εκτίμησιν αποδεικτικών στοιχείων μη ληφθέντων υπ’ όψιν κατά την αρχικήν ακυρωθείσαν πράξιν: 580 (50), 985 (54) 1992 (55), 1229, 1253 (57), 1552(59), ή εφ’ όσον εν γένει συντρέχει νέον πραγματικόν γεγονός, όπερ δεν είχεν υποπέσει εις την αντίληψιν του ακυρωτικού δικαστού: 870 (38), 509 (44), 477 (45), 1619(46), 580 (50V, 883, 1163(51), 1024 (55).”

Ενόψει των πιο πάνω κρίνω ότι η Ε.Δ.Υ. δεν προέβη σε καμία παραβίαση του δεδικασμένου από την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, αφού κατά τη νέα διαδικασία που έλαβε χώρα στις 24/9/1993 η Ε.Δ.Υ. προέβη σε νέα έρευνα και έλαβε υπόψη της νέα πραγματικά γεγονότα και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την αρχική απόφασή της η οποία ακυρώθηκε.

Ο νομικός ισχυρισμός για παράβαση δεδικασμένου απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Έρχομαι τώρα να εξετάσω κατά πόσο οι 17 ημέρες που το ενδιαφερόμενο μέρος Κωνσταντίνου είχε στη διάθεσή του για να εγγραφεί στο Τμήμα Τελωνείων μετά την προαγωγή του στη θέση Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού τον καθιστούσαν τον “καταλληλότερο υποψήφιο” για προαγωγή όπως προβλέπει το άρθρο

34(9) του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου Αρ. 1/90. Η θέση αυτή δεν με βρίσκει σύμφωνο.

5 Συμφωνώ και υιοθετώ όσα αναφέρθηκαν στην απόφαση **Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 1700 στις σελίδες 1708 έως 1711.

10 Για το ίδιο θέμα ο δικαστής κ. Γ. Κωνσταντινίδης εκδίδοντας την απόφασή του στην υπόθεση **Παλασταύρου ν. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 1620 ανέφερε τα εξής στην σελίδα 1630:-

15 “Υιοθετώ την αρχή της υπόθεσης **Μιλτιάδους** (ανωτέρω). Κρίνω ότι εφαρμόζεται και στην περίπτωση προαγωγών στο πλαίσιο του Νόμου 10/69 που ορίζει ως έργο της ΕΕΥ “την επιλογή των καλύτερων υποψηφίων”. [Βλ. άρθρο 35(β)(10) όπως θεσπίστηκε με το Νόμο 65/87]. Η διαφοροποίηση που επιχειρήσαν οι καθ’ ων η αίτηση ότι δεν ισχύει εδώ η επισήμανση στη **Μιλτιάδους** ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν θα ασκούσαν τα καθήκοντά τους ούτε μια μέρα δεν είναι ουσιαστική αλλά αμελητέας σημασίας. Δεν υπήρχαν χρονικά περιθώρια για ουσιαστική άσκηση καθηκόντων από τους προαχθέντες στην πράξη.

25 Δεν παραγνωρίζω πως ενυπάρχει ως αποδεκτός στόχος στη βαθμολογική ανέλιξη η επιβράβευση του άξιου λειτουργού. Θα πρόσθετα μάλιστα πως η προοπτική αυτής της επιβράβευσης δεν αφορά μόνο στον ίδιο το λειτουργό αλλά επενεργεί και υπέρ του γενικότερου συμφέροντος. Δεν δικαιολογείται όμως να είναι ο αποκλειστικός στόχος. Η προαγωγή δεν αποτελεί είδος αμοιβής. Αποβλέπει κατ’ εξοχήν στην κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών. Στην προκειμένη περίπτωση οι ορισμένες υπηρεσιακές ανάγκες ήταν όρος για τον προσδιορισμό των ειδικότητων από τις οποίες έπρεπε να προέρχονται οι υποψήφιοι. (Βλ. τη σημείωση του σχεδίου υπηρεσίας.)”

35 Έστω και αν το ενδιαφερόμενο μέρος υπηρέτησε 17 ημέρες μετά την προαγωγή του και πριν την αφυπηρέτησή του αυτό δεν τον καθιστούσε τον καταλληλότερο υποψήφιο για προαγωγή, όπως η Ε.Δ.Υ. κατέληξε. Παραθέτω το εξής χαρακτηριστικό απόσπασμα από τα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας
40 1929-59 στη σελίδα 349:-

“Εγένετο, επίσης, δεκτόν ότι αι προαγωγαί των δημοσίων υπαλλήλων δεν σκοποῦσι μόνον την προσωπικήν αυτών ικανοποίησιν, ἀλλ’ ενεργοῦνται ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δημόσιας

υπηρεσίας εις ο πρωτίστως αποβλέπουν.”

Και δεν βλέπω πως η επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους Κωνσταντίνου για προαγωγή και ο οποίος είχε μόνο 17 ημέρες για να υπηρετήσει πριν την αφυπηρέτησή του, ως του καταλληλότερου υποψήφιου εξυπηρετούσε πρώτιστα το συμφέρον της δημόσιας υπηρεσίας. Για όλα τα πιο πάνω ο ισχυρισμός αυτός του αιτητή γίνεται αποδεκτός και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται για πλάνη περί το νόμο και έλλειψη δέουσας έρευνας. 5

Ο αιτητής πρόβαλε ακόμα ένα ισχυρισμό για ακύρωση της επίδικης απόφασης ότι η Ε.Δ.Υ. λανθασμένα θεώρησε ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη Κωνσταντίνου και Στέφου είχαν το επιπρόσθετο προσόν που προβλέπεται στα Σχέδια Υπηρεσίας. 10

Το Σχέδιο Υπηρεσίας της θέσης προβλέπει:-
“Επιπρόσθετο προσόν

Μεταπτυχιακόν δίπλωμα ή μεταπτυχιακός τίτλος σε κατάλληλο θέμα ή/και μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία στο Τμήμα Τελωνείων.” 20

Όπως φαίνεται από τα πρακτικά της Ε.Δ.Υ. ημερομηνίας 24/9/1993 (Παράρτημα 9 στην ένσταση των καθ' ων η αίτηση) τα ενδιαφερόμενα μέρη θεωρήθηκαν ότι κατέχουν το επιπρόσθετο προσόν διότι έχουν μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία στο Τμήμα Τελωνείων. 25

Από το Σχέδιο Υπηρεσίας της θέσης και συγκεκριμένα από τη σημείωση που υπάρχει για την πλήρωση των κενών θέσεων του Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού κατά τα πρώτα τρία έτη μετά την έγκριση του σχεδίου υπηρεσίας μπορούσαν να ληφθούν υπόψη και υποψήφιοι οι οποίοι δεν κατείχαν τα στην παράγραφο 1 του Σχεδίου Υπηρεσίας απαιτούμενα προσόντα. 30

Η Σημείωση προβλέπει:-

“Σημ.: Για την πλήρωση των κενών θέσεων κατά τα πρώτα τρία έτη μετά την έγκριση του παρόντος Σχεδίου Υπηρεσίας μπορούν να ληφθούν υπόψη και υποψήφιοι οι οποίοι δεν κατέχουν τα στην παράγραφο (1) απαιτούμενα προσόντα νοουμένου ότι: 40

Κατέχουν τη θέση Ανώτερου Τελώνη.
και

5 έχουν 15ετή τουλάχιστον ευδόκιμη υπηρεσία στο Τμήμα Τελωνείων, από την οποία τριετή τουλάχιστο συνολική υπηρεσία στις θέσεις Ανώτερου Τελώνη/Τελώνη καθώς και ευρεία γνώση της τελωνειακής εργασίας που επιτελείται σε όλους τους τομείς του Τμήματος.”

10 Συμφωνώ και υιοθετώ με ό,τι λέχθηκε όσον αφορά το ίδιο ακριβώς θέμα με το ίδιο σχέδιο υπηρεσίας από το Δικαστή κ. Γ. Κωνσταντινίδη στην απόφαση του στην υπόθεση **Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 1381.

15 Η υπηρεσία των ενδιαφερομένων μερών δεν μπορούσε να μετρήσει και ως βασικό και ως επιπρόσθετο προσόν. Η μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία των ενδιαφερομένων μερών (όπως φαίνεται από τη σελίδα 13 του Παραρτήματος 9 της ένστασης της Ε.Δ.Υ.) λήφθηκε υπόψη από την Επιτροπή για να ικανοποιήσει τη Σημείωση των Σχεδίων Υπηρεσίας και να θεωρηθεί ότι κατέχουν τα απαραίτητα προσόντα για προαγωγή στη θέση του Πρώτου Τελωνειακού Λειτουργού. Η ίδια μακρά και ευδόκιμη υπηρεσία δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη από την Ε.Δ.Υ. και σαν επιπρόσθετο προσόν.

20 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή επιτυγχάνει και η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται.

25 Οι καθ' ων η αίτηση να πληρώσουν £250,00 έναντι των εξόδων του αιτητή.

30 Η προσφυγή επιτυγχάνει και η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με £250 έξοδα.